KRYEGJYSHATA BOTËRORE BEKTASHIANE
SELIA E SHENJTË

IMAM HYSENI

CEREMONIA PËRKUJTIMORE E IMAM HYSENIT

IMAM HYSENI

Imam Hyseni është djali i dytë i Imam Aliut e i Fatime Zehras, i nipi i Profetit Hazretit Muhamed. Ai është i treti nga të 12 Imamët dhe i pesti nga familja e Ehlibejtit.

Ka lindur në Qytetin e uruar Medine, ditën e martë, më datën 5 të muajit Arab Shaban, të vitit të 4 të Emigrimit.

Me emrin Hysen e ka pagëzuar Profeti Hazreti Muhamed. Ka patur këta mbiemra: Zeqi, Shepir, Shehid, Sept. Si Imam Hyseni, ashtu dhe Imam Hasani janë lavdëruar me Ajete Hyjnore dhe me shumë fjalë Profetike të panumërta, sa që është e detyrueshme për çdo besimtar mysliman dashuria dhe respektimi i tyre. Imam Hyseni, që nga mesi e lartë, i përngjante babait tij, Imam Aliut, kurse nga mesi e poshtë i përngjante gjyshit të tij Hazretit Muhamed. Pas vdekjes së gjyshit të tij, Hazretit Muhamed, ka qëndruar gjithmonë pranë atit të tij, kështu që diturinë dhe edukimin e ka marrë prej të atit.

Pasi ra dëshmor Imam Aliu në Qofe, në vitin 40 të emigrimit, u kthye me gjithë fëmijë në Medine, kur bëri paqen Imami Hasani me Mavijen.

Mavija nuk la mënyrë pa përdorur, si me anë letrash dhe me persona që të detyronin Imamin të njihte si trashëgimtar të birin, Jezidin, por ai jo vetëm nuk i`u bind, por edhe nuk e njohu. Pas vdekjes së Mavijes, i biri Jezidi, përdori çdo mënyrë që ta përulë Imam Hysenin që t'i bindej, por Imami Hyseni nuk e njohu.

Meqënëse në Medine rrethi i Jezidit nuk e linin të qetë, Imami e pa më të pëlqyer largimin e tij prej Medine për në qytetin e uruar Mekë.

Në Mekë, populli i Qofes, i dërgoi shumë delegatë dhe kërkesa, ku shfaqnin dëshirën për t`a patur Halife në vendin e tyre, duke i`u betuar, se me çdo kusht do të mbanin flamurin e Ehlibejtit.

Imam Hyseni dërgoi kushëririn e vet Myslim Ykajlin, që të lajmëronte dhe të njoftonte popullin e atjeshëm, se ai e pranoi propozimin e tyre, mirëpo ata e vranë atë dhe dy djemtë e tij.

Imami pas një kohe, u nis për në Qofe me 19 dashamirës dhe pjesëtarë të Ehlibejtit dhe me të tjerët që e shoqëronin, bëheshin 73 vetë. Këtë vendim nuk ja pëlqeu i vëllai i tij, Muhamed Hanefiu dhe i kushëriri Abdull-llah, i biri i Abazit, të cilët i thanë, që qofelitë janë të pabesë, por ai u tha që unë nuk i shmangem destinacionit të Zotit e se do të bëj çdo sakrificë për të vërtetuar predikimet, që ka bërë im gjysh dhe nuk do ta le në asnjë mënyrë, që kombi i pabesë të shkelë e të demaskojë fenë tonë të shenjtë e të lartë. Në atë kohë imoraliteti ishte shumë i përhapur në kombin e Jezidit dhe ata ishin mysliman për faqe e reklamë, se në realitet ata ishin pa fe e besim.

Imami, pas kësaj me gjithë pjesëtarët e dashamirësit e tij, u nisën për në Qofe. Sundimtari i Qofesë, i mallkuari Ybejdulla Zijadi, mori një urdhër prej Jezidit, që ta kundërshtonte Imam Hysenin. Ybejdi, përgatiti një ushtri nën komandën e Ymer Saadit, i cili i doli përpara Imamit.

Populli i Qofesë, duke parë masat që mori Ybejdi kundër Imamit, e thyen fjalën dhe pohimin që kishin dhënë dhe në vend që ata të ndihmonin Imamin, përkundrazi e luftuan, duke e lënë vetëm me një grusht besnikësh në mes të një ushtrie shumë të madhe.

Ymeri, i biri Saadit, sipas urdhrit të Ybejdull-llahut, kërkoi nga Imami që t'i bindej Jezidit. Imam Hyseni me vendosmëri e refuzoi këtë propozim dhe me trimëri shembullore, pa u trembur nga vdekja dhe vuajtjet, por me besnikët e pakët që kishte, vendosi të derdhë gjakun në fushën e Qerbelasë, për shpëtimin e gjithë njerëzisë. Sado që Ymer Saadi përdori çdo mjet që ta bindte Imam Hysenin, duke i prerë në atë vend të nxehtë edhe ujin e Eufratit, Imami qëndroi i patronditur, me fëmijët, gratë e miqtë, që kishte me vete.

Imam Hyseni, kur pa se po ndizej lufta, të gjithë atyre që kishte rrotull i`u propozoi që të kthehen, meqë nuk kishin ndalim nga ushtria e Jezidit, sepse qëllimi kryesor i Jezidit ka qenë vetëm për Imamin. Mirëpo, rrethi i tij, këtë nuk e pranoi për ta lënë vetëm nipin e Profetit të dashur, duke preferuar që të vdisnin së bashku me të.

Lufta krisi dhe nisën të dalin në fushë një nga një, sipas zakonit që ishte në atë kohë.

Dita, që filloi lufta, ishte e dhjeta ditë e Muajit Muharrem, të parit muaj të vitit Arab (61) të emigrimit. Lufta filloi që në orët e para të mëngjesit dhe vazhdoi deri në mesditë. Kishte rënë dëshmorë gjithë ushtria e Imamit dhe Imami mbeti i vetëm në mes të një ushtrie mizëri të armikut; kishte mbetur i fundit i biri i Imamit, Zejnel Abedini, që quhet Aliu i mesëm dhe ky pasi u vesh kërkoi leje prej Imam Hysenit, për të dalë në mes të luftës.

Imam Hyseni, nuk i dha leje në dhe në mënyrë të prerë i tha: "Ti je i vetmi filiz i Ehlibejtit, që do të vazhdojë prej teje sa të jetë jeta, udha e vërtetë e Muhamed Aliut". Pas këtyre fjalëve Imami me gjithë Zejnel Abedinin u mbyllën brenda në çadër, ku Imam Hyseni i dorëzoi të birit të gjitha amanetet e shenjta dhe porositë shpirtërore, që i kishte trashëgim nga i ati i tij, Imami Aliu dhe nga i vëllai, Imam Hasani.

Imam Hyseni, pasi e plotësoi këtë detyrë të shenjtë, u la lamtumirën e fundit grave dhe fëmijëve, duke u nisur për në fushën e luftës, prej së cilës nuk do të kthehej më. Ishte një vajtim e një mallëngjim i rrënqethshëm në këtë çast dhe fjalët e të shoqes, Shehri Banu, ishin përvëluese, plot dhimbje e lotë: "O burri i uruar e i shenjtë! Ku më le mua të mjerën në mes të një ushtrie armike! Unë për ata jam e huaj, meqë nuk jam prej kombësisë arabe! Kur të biesh dëshmor Ti, kushedi çfarë fati më pret mua!". Një vaj i madh e mbuloi Shehri Banunë. Imami u mundua që t`a ngushëllonte dhe kështu i dëshpëruar i hipi kalit të tij, ngjeshi shpatën, e veshi Harkanë e gjyshit, Hazretit Muhamed. Doli në fushë të luftës i përvëluar nga etja dhe i tronditur nga dhimbja e fëmijëve.

Ushtria e Jezidit, sapo e panë që Imami doli në sheshin e Luftës, i lanë traditat e vjetra të luftës, që dilnin një e nga një dhe dolën një shumicë, Imamin e vunë në mes, duke e qëlluar me shigjeta e shpata. Imami u bëri ballë me trimëri, këtyre sulmeve, por nga plagët e shumta që kishte marrë,

më në fund i`u pre fuqia. Gjaku i rridhte si lumë dhe ra nga kali. Kur e panë armiqtë, që Imami ra nga kali, u sulën me shpata për t'i prerë kokën e uruar.

Ajo ditë ishte e premte dhe koha e faljes së drekës. Dy a tre armiq të fëlliqur ju hodhën për t'i prerë kokën Imamit, por fuqia e fortë shpirtërore e Imam Hysenit i detyroi që të largoheshin pa mundur që të kryejnë veprën e tyre çnjerëzore. Kur i mallkuari Shemri Dhilxhysheni, i cili i kishte dhëmbët si të derrit, pa se u kthyen shokët e tij pa e kryer detyrën që u kishte ngarkuar, si i tërbuar vërsulet vetë mbi Imamin. Imamit, që ishte në përuljen e faljes së drekës, ai i ra me shpatë dhe i ndau kokën prej trupit, të birit të Imam Aliut dhe të nipit të Profetit Muhamed.

Në këtë moment, u duk sikur qielli lëshoi mbi lëmshin e dheut një ulurimë të tërbuar. Toka u drodh dhe horizonti u nxi, për të marrë pjesë në gjëmën e madhe që ngjau.

Kur panë fëmija e Imamit, se kali mori arratinë filli vetëm, duke hingëllirë e derdhur lot, vaji i tyre u shoqërua me ulurimën e qiellit e me errësirën, që u shpërnda anembanë rruzullimit.

Ushtria e mallkuar ishte duke shkelmuar trupin e uruar të Imamit e të dashurve të tjerë.

Kjo ushtri, sapo mbaroi krimin e saj çnjerëzor, shkoi në çadrën ku ishin fëmijët e Imamit, i plaçkitën dhe i ofenduan me fjalë të ndyra e të vrazhda. Shemri i mallkuar, kur e pa se ishte gjallë Zejnel Abedini, u vërsul me tërbim që t'i shkëpuste jetën dhe atij, por u mbajt me kurajo nga halla e tij Zejnepia. Pasi i zhveshën fëmijët dhe ju morën rrobat që kishin, i hypën në deve, duke i rrjeshtuar pas kokës së Imam Hysenit dhe të dëshmorëve të tjerë, të cilët i kishin vënë nëpër maja të heshtave. Haulimi, i biri Jezid Abdahuit, e mbante kokën e uruar të Imam Hysenit mbi heshtën e tij dhe ishte flamurtar, që udhëhiqte turmën për në Qofe.

Ai ishte i pari, që me të arritur në Qofe, paraqiti kokën e Imamit, tek Ybejd Zijadi. Ybejdi i mallkuar, pati guximin dhe i ra me një shkop buzëve të kokës së Imamit. Në këtë çast u ndodh dhe Zejdi, i biri i Erkanit, një nga shokët e Profetit Muhamed, i cili kur e pa këtë poshtërsi, filloi të qajë me zë të lartë e i tha Ybejdit: "T'u thefshin ato duar se këtyre buzëve që po ju bie ti me shkop, unë i kam parë shpesh herë duke i puthur Hazreti Muhamed!".

Ybejdi nga këto fjalë u nevrikos dhe i tha: "Po të mos ishe plak, do të kisha vrarë!" dhe urdhëroi që të dëbohet jashtë.

Pas këtyre, Imam Zejnel Abedinin, së bashku me fëmijët, me një skenë jashtëzakonisht të dhimbshme, duke përdorur armiqësi e fjalë fyese, i nisën nga Qofeja për në Sham, ku Jezidi i mallkuar ju dha shumë mundime e pas një muaji i lejoi fëmijët e Ehlibejtit të ktheheshin në Medine.

Kur arritën në Medine, gjithë populli i madh e i vogël ju dolën përpara duke qarë dhe kjo zi e ky vajtim i popullit të Medines, zgjati për tri ditë rresht.

Vjershëtorët e shkrimtarët muhamedanë kanë shkruar qindra e mijëra vjersha vajtimi dhe dorëshkrime e lavdërime të panumërta mbi këtë ngjarje të shëmtuar të kryer nga Jezidi e fisi i tij.

Varri i Imam Hysenit, që ndodhet në Qerbela, vizitohet nga të gjithë dashamirët e Ehlibejtit. Tyrbeja e tij është madhështore dhe ka brenda shumë sende të vyera e të vjetra, që s'mund të çmohen.

Me kaq, merr fund shkurtimisht jetëshkrimi i Imam Hysenit, dëshmorit të Qerbelasë, e cila në historinë e tij është shumë më e gjerë.

MATEMI

Matemi është agjërimi i zisë, ose zija përkujtimore, që mbahet në dhjetë ditët e para të hënës Muharrem.
Fjala Matem është persiane dhe ka kuptimin Zi. Dhe me të vërtetë, ndër këto ditë, përkujtohen ngjarjet e hidhura të Qerbelasë, të cilat kanë ndodhur pikërisht në këtë hënë, në vitin 63 të Hixhretit. Vihen në dukje të gjitha sakrificat, vetëmohimi dhe flijimi vetes që u bë atje për mbrojtjen e demokracisë dhe dispozitave fetare, për interesin e përgjithshëm, për të mirën e popullit. Kjo sakrificë mbeti një simbol i pavdekshëm dhe shembull i paharruar heroizmi që përkujtohet me respekt çdo vit në këtë hënë. Shumë prej popullit islam përmendin me përunjësi, në çdo vit, këtë ngjarje. I përkujtojnë me respekt, gjunjëzohen përpara këtij kujtimi dhe derdhin lot për këtë ndodhi. Populli me këtë përkujtim, përjetëson emrin e Madh të Imam Hysenit, Atit të Dëshmorëve të Qerbelasë dhe urren, përbuz dhe mallkon veprat e Jezidit të mallkuar. Kjo ngjarje ka lënë përshtypje të madhe në të gjithë botën dhe ka mbetur kujtim i hidhur ndër të gjithë.

Dëshmorët e Qerbelasë, me Hysenin e Madh në krye, ranë në fushën e nderit, duke qenë të etur e të djegur për një pikë ujë në vapën e gushtit. Bota Islame e çmon këtë therori dhe për nder të tyre, dhjetë ditë me rradhë, nuk pi ujë. Kjo vepër nuk është një urdhëresë fetare, por një dëshirë fakultative, e vënë në zbatim vullnetarisht nga të gjithë. Si shenjë zije, ndër këto ditë populli mënjanon gjithë lukset, shkon nëpër teqet për t'i përkujtuar këto ngjarje të paharrueshme me zemër të pikëlluar dhe me fjalët lakonike në gojë : "Ja Imam! Ja Hysen!".
Gjatë këtyre ditëve, me rastin e ngjarjeve të Qerbelasë, përkujtohen edhe të gjithë ngjarjet e sakrificat e mëparshme, që janë bërë për të mirën e popujve dhe në favor të interesit të përgjithshëm. Përmenden një nga një vuajtjet e të gjithë Profetëve, që kryen misionin e tyre të shenjtë në të mirën e botës. Çmohen, lartësohen këto sakrifica dhe përulen përpara kujtimit të tyre. Kështu, ditët e përkujtimit marrin një kuptim të përgjithshëm dhe mund të quhen ditët e përkujtimit ose përkujtimi i të gjithë sakrificave botërore, të bëra për të mirën e njerëzisë dhe për interesat e përgjithshme.

Të gjitha përkujtimet bëhen gjatë dhjetë ditëve të ndara, në këtë mënyrë:

1. Natën e parë përkujtohen:
   - Mundimet e Profetit Adem, për të kryer misionin e shenjtë. Përmenden dhe krimi që ka ndodhur midis djemve të tij dhe ndodhitë që i kanë ngjarë për t'u përsosur.
   - Përkujtohen ngjarjet e Profetit Nuh dhe misioni i tij, i cili ka vuajtur shumë prej popullit të tij të pabesë.
   - Përmenden vuajtjet e Ibrahimit, që u hodh në zjarr prej Nemrudit të mallkuar, pse donte t'u drejtonte besimin njerëzisë.
   - Përmenden vuajtjet e të Madhit Jusuf, që u hodh në pus prej vëllezërve të tij, për të vetmin faj, sepse ishte i pastër dhe kishte fituar simpatinë e prindërve.
   - Përmenden vuajtjet e Musait prej Faraonit të mallkuar, pse ky i fundit, donte t`a sundonte popullin me dhunë dhe të ishte Perëndia e tyre.
   - Dhe në fund, vuajtjet që i`u bënë prej prepotentëve Krishtit të Madh, për të vetmin faj, sepse i`u përkushtua pa rezervë njerëzve, duke predikuar rrugën e drejtë, të paqes, drejtësisë, vëllazërimit dhe përsosmërisë njerëzore.

2. Nata e dytë i kushtohet vuajtjeve të Profetit Muhamed, i cili vuajti dhe u mundua për të nxjerrë popullin nga errësira e skllavërisë, në dritën e mirësisë të njerëzimit.

3. Nata e tretë i kushtohet të Madhit Ali, i cili u sakrifikua dhe ra dëshmor, për të udhëhequr botën në rrugën e mbarë. E zhdukën, sepse ishte apostulli i së vërtetës.
4. Nata e katërt i kushtohet të Madhit Imam Hasan, i cili u helmua tradhëtisht prej ambicieve të njerëzve të ligj, sepse ishte paqedashës dhe predikonte cilësitë e saj.
5. Në natën e pestë, tregohet biografia e Imam Hysenit, lindja dhe jeta e tij.
6. Në natën e gjashtë, këndohet emigrimi i Imam Hysenit nga Medina në Mekë, që të mos provokonte grindjen me Jezidin.
7. Nata e shtatë i kushtohet martirizimit të Myslim Ykajlit, kushëririt të Imam Hysenit, i cili shkoi në Qofe (Irak), si delegat i Imamit dhe si u tradhëtua, në fund ra dëshmor me dy djemtë e tij, Miftari dhe Ibrahimi, njeri shtatë vjeç dhe tjetri tetë.
8. Natën e tetë përkujtohet udhëtimi i Imam Hysenit për në Qofe, ku shkonte i ftuar nga populli, për t'i drejtuar në rrugën e mbarë.
9. Natën e nëntë përkujtohet mbërritja e Imam Hysenit në Qerbela, ku mori letrën e Myslimit, me të cilën e lajmëronte të mos shkonte në Qofe, se populli e ktheu fjalën. Kur mori Imam Hyseni letrën, derdhi lot dhe tha: "S'mbeti më tash të rrojmë! Duhet të vdesim!".
10. Natën e dhjetë që është nata e fundit, tregohet lufta e Qerbelasë, ku Imam Hyseni ra dëshmor në fushën e nderit, bashkë me shokët e tij. Ai u martirizua, por kujtmi i tij u përjetësua dhe përkujtohet çdo vit.
Matemi është vajtimi që bën populli, për Hysenin e Madh, i cili u persekutua dhe ra dëshmor në fushën e nderit, për të mbrojtur kushtetutën fetare, për lirinë e popullit, për të mirën e tij. Ai sakrifikoi jetën e tij, u martirizua buzë thatë, në vapën e gushtit të shkretëtirës arabe, por mbajti gjallë flamurin e lirisë, prestigjin e demokracisë fetare, ashtu siç i kishte hije, siç e kishte për traditë prej atit të tij, të Madhit Ali.
Kjo vepër mizore i`u bë nga prepotenti i kohës, Jezidi i mallkuar, biri i Mavijes, mbretit të Shamit, në Siri. Me vdekjen e Mavijes, Jezidi qëndroi në fronin e të atit, pa vënë në zbatim dispozitën fetare që ishte se Kryetari duhej të zgjidhet me dëshirën e popullit. Arbitrarisht zuri fronin, pa bërë asnjë formalitet ligjor. Popullata filloi të revoltohej për këtë padrejtësi, por ky me vrasje e terror i shtypi dhe i`u imponua.
Si siguroi pozitën e tij në Sham, kërkoi të zgjeronte influencën edhe në vende të tjera. Mirëpo kishte frikë, se nuk do të mund t`a realizonte këtë ëndërr derisa ishte gjallë Imam Hyseni, nipi i porfetit Muhamed dhe i biri i të Madhit Ali. Këtë frikë e kishte, sepse e dinte mirë që Hyseni gëzonte të gjitha cilësitë dhe meritat si dhe adhurohej shumë nga populli arab.
Për këtë përdori gjithë djallëzitë dhe vendosi që me çdo mënyrë të detyronte Hysenin ta njihte zyrtarisht si mbret. Më parë dërgoi proklamata në të gjitha guvernat arabe, me anën e të cilave u bënte të njohur fronëzimin. Të gjithë e përbuzën këtë fronëzim, por heshtën nga frika. Imam Hyseni në këtë kohë ka qënë në qytetin e Medinës, bashkë me farë e fisin e tij.
Jezidi i dërgoi urdhër guvernatorit të Medinës dhe i kërkonte të thërriste Imamin dhe ta detyronte me çdo mënyrë ta njihte për të parë atë. Kur u thirr, Imami u përgjigj: "Kjo punë është e rëndë dhe nuk më përket mua. Vini në zbatim ligjin tradicional fetar dhe mblidhni përfaqësinë e popullit. Po të vendosin ata, unë s'kam asnjë kundërshtim".
Fjalët e Hysenit, guvernatori i`a referoi Jezidit, i cili u zemërua për këtë refuzim dhe dha urdhër që të kapej Imami dhe të detyrohej me forcë, ose të pranonte njohjen, ose të ekzekutohej. Imami e pa që po egërsohej situata dhe mori gjithë farë e fisin dhe shkoi në Mekë.
Populli i Mekës e priti me krahë hapur dhe i bëri nder të madh. Me qindra, me mijra njerëz vinin në vizitën e Tij dhe i përuleshin Imamit. Ngjarja bëri bujë të madhe dhe Jezidi u trondit shumë nga kjo punë, pse kishte frikë se mos Hyseni revoltonte popullin kundër tij, për aktin ilegal që bëri. E tillë gjë u përhap në të gjitha viset. Qofelinjtë dëgjuan këto lajme dhe menjëherë i shkruan Imamit me mijra letra dhe i luteshin me bindje që t'i vizitonte dhe t'i drejtonte sytë prej tyre, se

do ishin gjithë jetën besnikët e tij. Si i`u përsëritën shumë herë këto lutje, Imami deshi të shkonte, por miqtë e tij e këshilluan të dërgonte më parë një delegat të hetonte, pasi ata ishin njerëz të frikshëm dhe s'e mbanin besën. Atëherë vendosi dhe dërgoi Myslim Ykajlin, kushëririn e tij për hetime. Myslimit në fillim i treguan bindje të madhe dhe ky i shkroi Imamit të nisej për Qofe. Imami u nis për atje dhe po udhëtonte. Jezidi i dëgjoi këto lajme dhe nga frika e revoltimit, mori masa. Dërgoi atje guvernator terrorist, i cili vrau, preu dhe i frikësoi Qofelinjtë. Ata nga frika harruan çdo besë. Atëherë u kërkua kapja e Myslimit dhe ra në luftë me të. Pas një lufte të përgjakshme, Myslimi ra dëshmor dhe puna e tij u shkatërrua.
Para se të vdiste, Myslimi i shkroi letër Imamit dhe e porositi që të mos shkonte në Qofe, se ata e thyen besën. Imami duke udhëtuar, arriti në vendin Qerbela, ku mori lajmet e hidhura. I dëshpëruar qau dhe tha: "S'na mbeti më tash për të rrojtur! Më mirë të vdesim!"
Pyeti ç'i thoshin atij vendit. Kur ju përgjegjën Qerbela, tha: "Ah! Ky qenka vendi i belasë që më tregoi im atë. Këtu jemi të destinuar të presim fatin!"
Atëherë ngritën tendat atje dhe qëndruan të pritnin destinimin e tyre. Jezidi mori vesh dhe dërgoi me dhjetëra mijë ushtarë t`a kapte. Ushtria arriti atje dhe filloi lufta. Me mijëra dashamirës erdhën në ndihmën e Imamit, por ky nuk i mbajti. I falenderoi të gjithë dhe i`u tha: "Ju falemnderit shumë. Shkoni në punët tuaja. Unë jam nisur për të vdekur! Nuk dua miqtë e mi t'i shtie në mundime!" Nga këto fjalë të gjithë u larguan. Imami që të gjithë i bekoi. Mbetën vetëm 72 vetë, të cilët i`u lutën me këmbëngulje se dëshironin të vdisnin me të. Fjalët e tyre i pasonte të qarët. Imami i falenderoi që të gjithë për këtë vendosmëri dhe i`u lut Zotit për ta.
Dhe me të vërtetë, që të gjithë këta ranë dëshmorë përpara Imamit, kur filloi lufta.
Imami, kur mbeti fill vetëm, nuk u dorëzua. Luftoi si burrë, derisa ra dëshmor në fushën e nderit, ashtu siç e kishte për traditë prej të atit të tij.
Kështu Hyseni i Madh u shtri dhe u përlye me gjak, në pluhurin e shkretëtirës arabe! Trupi i tij u shkel dhe u përbuz prej Jezidit e Jezidistëve të shitur, por kujtimi i tij mbeti gjithë jetën i gjallë në zemrat e gjithë popullit, i cili për vit përsërit zinë, i bën ashuren përkujtimore dhe derdh lot e psherëtimë dhe sot për të, duke vajtuar e duke i kënduar trimëritë e tij.
Kjo është ceremonia e ashures së përmotshme, e cila kryhet me një ceremoni të veçantë, duke marrë pjesë me mijëra njerëz në të.
Me t'u çelur Matemi, ashurja vihet në zjarr dhe të nesërmen me një ceremoni fetare, këndohet me zë të lartë vajtimi (Mersije). Pastaj bëhet lutja fetare në një heshtje të madhe zije.
Populli fillon të hajë ashuren, duke përkujtuar Imamin e duke mallkuar Jezidin dhe pasuesit e tij.

ASHURJA

Ditën e dhjetë të Matemit, për t'i dhënë fund kësaj periudhe agjërimi, zhvillohet një ceremoni e fundit në teqe. Kjo ceremoni fillon në fund të natës së dhjetë, besimtarët pinë ujin e jetës, sherbetin dhe mbas kësaj vihet ashurja në zjarr dhe vazhdon të nesërmen "Dita e Ashures". Ashurja është ëmbëlsira e posaçme që merr emrin e kësaj dite. Dita e njëmbëdhjetë do të thotë Ashure. E dhjeta ditë e muajit Muharrem shënon përvjetorin e vdekjes së Imam Hysenit në Qerbela. Ashurja gatuhet me grurë, ujë, niseshte, fasule, bath, misër, fiq të thatë, rrush të thatë, arra, sheqer (ose mjaltë, pekmez, musht), kanellë si dhe shumë prodhime të tjera që dalin nga toka.

Në ceremoninë fetare recitohet me zë të lartë (Mersije) bëhen lutje fetare në një heshtje zie. Pastaj bëhen vizita, populli dhe besimtarët hanë ashuren.

Ashurja vazhdon përgjatë gjithë muajit të hënës Muharrem, ku të gjithë besimtarët e pregatisin këtë ëmbëlsirë jo vetëm për familjet e tyre por edhe për të gjithë të afërmit, duke u uruar mirësi, paqe, dashuri midis njëri tjetrit.

MERSIJE

O ju që mbani Matemin, për të bijt' e Mustafasë,
Dhe po bëni duanë, myhibë të Ali Abasë.
Duhet gjithnjë të mendoni, Shehidin e Qerbelasë,
Mëngjes e mbrëmje të qani, për të birin e Zehrasë.

Del o Ah! Si vetëtima, shih qiellin vrima-vrima,
Mbyte me lot botën të tërë, syri im,
Me ngashërim të qajmë pa pushim,
Hidhërimet le t'i presim me durim.

Jepi shpatën e mallkimit, Jezidit fytyrë keqit,
Edhe shokëve të atij, se morën mësime prej dreqit.
Duhet dashuri të madhe, t'i japim Hysen Meleqit,
Të mos e nxjerrim nga mendja, Shahun e nëntë feleqit.

Dorën mos e largo kurrë, nga ata të bijtë e Zehrasë,
Kokën mos e ndaj kurrë, prej Hasanit Myxhtebasë.
Lëre kryet për Hysenin, Shehidin e Qerbelasë,
Në do të fitosh Rizanë e Krijuesit të Meulasë.

Prej Mahsherit nuk ka frikë, kush ka dorëzuar xhanë,
Që e do Xhaferr Sadiknë, Zejnel Abedinë Sulltanë.
Do Hadinë, do Mehdinë, Teki Asqeri sa janë,
Duaj dhe Musa Qazimnë, bashkë me Ali Rizanë.

Këta të gjithë hoqnë, nga armiqtë shumë u ndoqnë,
U therën e në zjarr u dogjnë, për të shpëtuar njerinë,
Por jo si Hysejn Aliu, që u shkri si qiriu dhe mbeti dritë në jetë,
Ti je një shtyllë (Diell) i lartë, që nuk shkruhesh dot në kartë,
Të falem, Ja Imam i vërtetë.

E dhjeta ditë e Matemit, që u vra Imami ynë,
Ju muhibët e Hajderit, të dashur ashikanë,
Derdhni nga dy pika loti, të kënaqni Perëndinë,
Këtu provohen burrat, që e duan vërtet Alinë.

1. Me fuqinë e Zotit të Madh, djalli i nëmur dhe i mallkuar, qoftë larg nesh kurdoherë,
2. Me emrin e Atij Zoti të vërtetë, Zotit fuqimadh e mëshirë shumë, ne të bindurit e Tij, nga djalli e djallëzitë, shpëtuam për jetën e jetëve.
3. Por Ai Zot i vetëm dhe i pa shoq, nuk ka për të gjykuar, veçse për dashurinë tonë, më të afërmit e Tij, e në veprat e tyre të mira, nuk ka për të pyetur, veçse për armiqësinë tonë me armiqtë e të afërmve të Tij, dhe për veprat e tyre të liga e të mërzitura.
4. Edhe kështu kush është miku i të dashurve të Tij, është edhe miku i Perëndisë, kush është i dashur ndaj Hysenit, është besnik tek Hazreti Muhamed-Aliu, dhe i dashur tek Perëndia; kush nuk e do Hysenin është anëtar i Jezidit, dhe qoftë i mallkuar për jetën e jetëve. Amin!

VAJTIM
Për dëshmorët e Qerbelasë

Si kur u shemb Alemi, së prapthi ktheu rrota,
Thërret e qan gjith bota, për Ty ja Hysejn!
Qiejt u ngjyen në gjak, dita u vesh në të zeza,
Hëna e humbi çdo rreze, për Ty ja Hysejn!

Edhe retë e mbajnë Matemin, të zeza janë vargosur,
Derdhin shi brengosur, për Ty ja Hysejn!
Fytyrën na e çorrën, si Hëna ashtu Dielli,
Po qan toka dhe Qielli, për Ty ja Hysejn!

Ju thye mezi çarkut, yjet seç u hodhën,
Si shiu poshtë rrodhën, për ty Ja Hysejn!
Detet të dhembsurojnë, lumenjtë në rrjedhim,
Çon gurët në rrokulim, për Ty ja Hysejn!

Nga ndarja jote po qajmë, secili Ty të kërkon,
Ku je Ti Xhanan po thonë, për Ty ja Hysejn!
Si gjyl fytyra jote, me ndarjen u gjakos,
Çdo gonxhe u plagos, për Ty ja Hysejn!

Me gjuhë të tyre Shimrin, të gjithë e mallkojnë,
Mervanin e nëmojnë, për Ty ja Hysejn!

Ah! Hysejn! Vah! Hysejn!
Shah Hysejn, Penah Hysejn!
Myryv-vet Ja Hysejn!
El medet Ja Hysejn!

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Ti je drita mbi gjith' dritat e dynjasë
Drit' për mbi shehidët e Qerbelasë,
Ti je syri i djathtë i Resulull-llahut,
Ti je thelbi i zemrës Fatime Zehrasë!

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Bukuria e Zotit, o Drit' e Xhihanit!
Shpirt i njerëzisë, mëshirë e Rrahmanit,
Në fytyrën tënde Vesh-shemsi është shkruar,
Në dritën e ballit, sir-rret e Kuranit!

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Gyshi yt Ahmedi, gjyshja Hatixheja,
Ati Yt Hajdari, Mëma Fatimeja,
Ungji Yt Xhaferri, që ka fluturuar,
Yt vëlla Hasani, që e kanë helmuar!

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Kryet Tënd që pati sirrin e Perëndisë,
Gushën që ta puthte, shpirti i gjithësisë,
Ti kurban u bëre para Jezidisë,
Me hanxhar të therën, tuf' e djallëzisë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Saki mos na lër, ditën e mahsherit,
Pa na dhënë ujë, prej Hauzit Qeutherit,
A quhen njerëz ata që i munduan,
I vranë e i therën të bijtë e Pejgamberit?

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Erdhi Muharremi, Hëna e Matemit,
Ti në këtë Hënë, shkove prej Alemit,
Pleq, të ri, të varfër, të gjithë për ty qajnë,
Shënohet Matemi dhe për Ty Zi mbajnë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Nga helmi burbuqet, me gjak janë ngjyer,
Nga derti gjithë lulet, grisur dhe shqyer,
Me ngjarjen e Qerbelasë qan i gjori bilbil,
Se gjaku i Ali Abasë, kuq si trëndafili.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Këmishën e zisë retë e patën veshur,
Qemerin e helmit, në mes e kanë ngjeshur,
Si breshër i derdhin lotët, nga të asaja,
Asnjë lule s'duket me buzë të qeshur.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

U kërrus dhe çarku, Yjet u derdhnë,
Nga tmerri o Dritë, që të gjithë u verdhnë,
Filluan dhe detet, krejt të hidhërohen,
Pas shkëmbit me valë, u përpoqnë e u drodhnë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Inxhija, Jakuti fare vlerë s'kanë,
Në atë rrugën tënde, si gurë lumi janë,
Ai gjak Jakuti, që u derdh në tokë,
Mallkon për minut' Shimrin dhe Mervanë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Ç'bënë faqezinjtë, për bijtë e Profitit,
Jezidi mos daltë kurrë prej Lanetit,
Ty dhe fëmijën kush i do si shpirti,
I shpëtuar qoftë, ditën e kijametit.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Selam paç prej Zotit, Ti edhe fëmija,
Mallkim le të ketë gjithë Jezidia,
Edhe në Mahsher qofshin nga Zoti të largët,
Qofshin të mallkuar nga Perëndia.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Kur mbeti pa ujë, në fushë të shkretë,
Ah ujët e gjallërisë, ç'humbi tatëpjetë!
Ç'pati çarku i Qiellit, s'të dha një pikë,
Davaxhi i jemi të gjithë nat' e ditë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Po s'u lut për ne, Yt Gjysh o Dritë,
Sëmundja, mëkati, na i griu mushkëritë,
Shpresojmë neve që i duam fëmijët,
Në mahsher pa ujë, s'ngelim atë ditë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Në mahsher pëqinë të kam për të zënë,
Me gjithë fuqinë, s'të kam për të lënë,
O Zot mos na lër pa ujë Qeutheri!
Për Ali Hajdarin që e do Pejgamberi.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Xhebrail-emini dhe Melaiqet' të tërë,
Të Arshit, të Qyrsit sa janë në serë,
Ty edhe Fëmijës, selam le t'u japim,
Kjo që t'u bë Ty, njeriu s'i është bërë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Hajretiu! Te pragu po mbështet fytyrën,
Shahu i mirësisë, na bëj qerem Tinë,
Më jepni ujë Qeutheri, ta pi të kulluar,
Petkën e Rizasë, hidhma përmbi shpinë.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Ku është parë në jetë, ngjarje si Qerbelaja,
Ku është rënia dëshmorë, me gjithë fëmijë,
Ku është parë më i ndershëm fis, se Ali Abaja,
Ku është parë ajo qëndresë me qindra mijëra.

Ej Nuri çeshmi Ahmedi Myftar, Ja Hysejn!
Ve jadigjari Hajderi Qerr- rrar Ja Hysejn!

Ah! Hysejn! Vah! Hysejn!
Shah Hysejn! Penah Hysejn!
Myryv-vet Ja Hysejn!
El medet, Ja Hysejn!

BISMIL – LAHIRR – RRAHMANIRR – RRAHIM!

Në Kuranin e zbritur nga ne, për të gjithë besimtarët e të mirët, sigurohet lumturia e mëshira, kurse zullumqarëve u shtohen dënimet dhe vuajtjet.
Zoti i uroftë e i bekoftë! Zoti i uroftë e i bekoftë! Zoti i uroftë e i bekoftë të gjithë ata, që dhurojnë tek nevojtarët!

O Zoti ynë! Ti je i parë e i mbrapëm, para e mbas çdo gjëje! Ti je i dukur dhe i pa dukur dhe mbi Ty dhe nën Ty s'ka gjë! Ti je i madh e i ndershëm e gjykatës i drejtë!

O Zot i Madh! Ti ke qenë i parë, para çdo sendi e do të jesh gjithmonë mbas çdo sendi. Ti që je më i afërt ndaj meje nga delli i qafës. Ti je punëtor dhe bën çdo send që dëshiron. Ti që hyn në mes të njeriut e zemrës së tij. O Ti që je i dukshëm lartë e poshtë, kudo e tek do! O ti që ndjen e sheh çdo send e nuk i përngjan asnjë gjëje! O Ti që ke zotësi për çdo gjë!

O Perëndi! Na i prano lutjet tona dhe na i plotëso dëshirat e nevojat tona, për hatër të Hazretit Mustafait, të Hazretit Ali Myrtezait, fëmijëve e të fisit të tyre të pastër e të kulluar!

I lëvduar qoftë Zoti Madh që pranoi pendimin e Profetit Adem e të Havasë dhe i fali gabimet të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që e ngriti në qiell Profetin Idriz të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që qëndroi gjëmin e Profetit Nuh në vendin Xhudi të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar Zoti Madh, që ndihmoi e shpëtoi Profetin Ibrahim nga zjarri i Nemrudit, të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar Zoti Madh, që i dëgjoi dhe i pranoi thirrjet e Profetit Musa e të Harunit, kur kishin nevojë, të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që i shtoi diturinë Hizer Pejkamberit të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që e mëshiroi dhe i fali gabimin Profetit Daut, të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që ngushëlloi Profetin Jakub të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që e shpëtoi Profetin Jusuf nga pusi pa pësuar asgjë, të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që e shpëtoi Profetin Jonuz nga barku i peshkut, të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që e shpëtoi nga sëmundja e gjatë Profetin Ejub, të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që e krijoi dhe errësirën të dhjetën ditë të Muharremit!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që na dhuroi këtë ditë, për të ndarë dritën nga errësira dhe na bëri të njohim armikun e vërtetë, d.m.th. veset tona!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që Hazretin Imam Hysenin e pajisi me cilësitë e larta të durimit, kundrejt mizorive më çnjerëzore, që ju bënë Atij, fëmijës, fisit dhe të besuarve të Tij, nga zotëruesit e tahmahut për grada, për sedër, për mall e për të gjitha madhështitë, gjakpirësit Jezid i Mavijes, i cili donte të zhdukte diellin e vërtetë të Njerëzimit, për t'u paraqitur vetë si trashëgimtar i atij fisi, Zotërues mbi popuj e kombe!

Mallkimi i Zotit, i gjakut të Qerbelasë, i të persekutuarve në shekuj e breza për këtë qëllim, i të

gjithë njerëzve të pastër e të urtë në botë, rëndoftë mbi Jezidin e pasuesit e tij të djeshëm e të sotëm!
I lëvduar qoftë Zoti Madh, që mbrojti një shkëndijë, një kandil të kësaj udhe, nga kombi i mallkuar e gjakpirës, fëmijën trembëdhjetë vjeçarë në moshë, por plak njëmijëvjeçar në mendje, Imami Zejnel Abedinin, se prej këtij e mori vesh njerëzija, se cilët janë shërbëtorët e vërtetë, që përpiqen për paqen e lumturinë e tyre dhe në anën tjetër njohu ata, që mbajnë petkat e një shërbëtori të njerëzimit dhe flasin me gjuhën e një shërbëtori, por që shtypin dhe terrorizojnë për interesat e tyre!

Për ata që dëgjojnë, për ata që vajtojnë, për ata që ligjërojnë, Zoti i bekoftë këtë ditë!
Për ata që shërbejnë rreth kësaj drite dhe për të gjithë të mirët e njerëzisë, Zoti i bekoftë!
Për shenjtërinë e këtij këndimi dhe për të gjithë librat e shenjtë, Zoti i bekoftë!
Për mirësinë e Pejgamberanëve dhe për dashurinë e Hatemi – Nebijine Hazreti Muhamed Mustafait, Zoti i bekoftë!
Për madhështinë shpirtërore dhe për lartësinë e figurës së shenjtë të Hazreti Alij – jyl Myrtezait, Zoti i bekoftë!
Për zonjën e madhe Mëmën Hatixhe dhe bijën e saj Virgjëreshën Fatime, Zoti i bekoftë!
Për dritë-dhënësin dhe dhembshurinë, mallëngjimin e Imamëve Hasan – Hysen, Zoti i bekoftë!
Për të gjithë Imamët, Masumet dhe për Qemerbestët e Imam Aliut, Zoti i bekoftë!
Për dritën e shenjtorëve Plak Haxhi Bektashi Veliut, Diellin e Horosanit dhe zgjuajtësin e lindjes e të Perëndimit dhe mësuesin e njerëzimit, Zoti e bekoftë!
Për këshilltarët e shkëlqyer të Hynqar Haxhi Bektashi Veliut: Sejid Ballëm Sulltan, Sejid Xhemalydin Sulltan, Sari Ismail Sulltan, Haxhem Sulltan, Sejidi Ali Sulltan, Karadonlli Xhan Baba Sulltan, Sari Salltëk Sulltan, Abdall Musa Sulltan, Kajgusez Sulltan, si dhe shpirtrat e atyre njerëzve të drejtë, që u ndryshuan nga kjo jetë:
Dedegjane, Halifegjane, Myxherredane, Babagjane, Kalenderane, Dervishane, Myhibane, Ashikane, Sadikane, Zoti i bekoftë!
Për rrojtjen e njerëzisë, shiun nga qielli, dridhjet nga toka, shëndetin nga era, Zoti i bekoftë!
Për të gjithë Patriotët e vërtetë e të pastër, që dëshërojnë kthimin në vendin e në shtëpinë e tyre, Zoti i bekoftë!
Për të mbeturit anije thyer në mes të detërave të mëdhenj e të tmerrshëm, Zoti i bekoftë!
Për njerëzit e mjeruar dhe të vobektë, të mbetur në mes të udhëve, pa plang e pa shtëpi, për bonjakët e jetimët dhe mëmat e tyre, Zoti i`u dhëntë përdëllim e i bekoftë!
Për lumturinë e njerëzisë së paqtuar, nga Lindja në Perëndim dhe për dashurinë e tyre, Zoti i bekoftë!
Për Shqipërinë e Shqiptarët, Zoti dhëntë vëllazëri të fortë, lulëzim, mbarësi në çdo punë, begati shëndet, fuqi të fortë, karakter të pa tundur, lavdi, nder e mirësi dhe të gjitha këto Zoti i bekoftë!
Për lavdinë, shëndetin, jetën e gjatë dhe lumturinë e Kryetarit të Republikës së Shqipërisë dhe për veprat e tija të mbara, Zoti e bekoftë!
Për lavdinë, shëndetin, forcën e rregullin e Ushtrisë Heroike Shqiptare, me oficerët e saj, Zoti i bekoftë!
Për shëndetin e atdhetarëve të vërtetë, shkrimtarëve, pedagogëve dhe gjithë nëpunësave të shtetit, që punojnë për lulëzimin e Republikës së Shqipërisë, Zoti i bekoftë!
Për lartësinë e shpirtrave të Pejgamberanëve: Ademi Safijullah, Nuh Nexhijullah, Ibrahim Halilullah, Musa Qelimullah, Isa Ruhullah e Muhamed Resulullah, Zoti i bekoftë!
Për zgjuajtësit e popullit Shqiptar dhe udhërrëfenjësit e mirë: Kasem Baba Kosturi, Sari Salltëk Ohri, Hysen Baba Konica, Hasim Baba Gjirokastra, Shememi Baba Kruja, Abdulla Baba

Melçani, Sersem Ali Baba Tetova, Nasibi Sulltan Frashëri, Tahir Baba Prishta, Xhefai Baba Elbasani, Zoti i bekoftë!
Për dritën e Abaz Ali Sulltanit, për kqyrsit tanë, tek i Shenjti Mal i Tomorrit, që Shqipëria e tërë në kohë të rrezikshme, shtie sytë ndaj tij dhe i falet duke i kërkuar shpëtim, Zoti i bekoftë!
Paçim për ndihmë të përhershme lartësinë madhështore të Profetësisë, shpirtin e ndritshëm të Hazretit Muhamed, shenjtërinë e diturinë e të Tretëve, të Pestëve, të Shtatëve, të Dyzetëve, të Njëmij e Njëve dhe të gjithë Profetëve, Evlijave dhe burrave të fshehur!

O Zot i Madh! Pranojeni këtë lutje që bëmë, për shpirtrat e të gjithë atyre, që janë të besuarit e Profetit, për dëshirën e shumë dashamirësve, të Udhës së Muhamed–Aliut, për hak të Kuranit e të gjithë Piranëve!

O Zot i vërtetë! Vijmë në portën e lartë madhështore tënden kryeultësisht dhe lutemi, që për himetin e ndritshëm të Hazreti Muhamedit, për qeremin e Imam Aliut dhe për dritën e Pirit tonë, Hynqar Haxhi Bektashi Veliut dhe për durimin shembullor, që treguan dëshmorët e Qerbelasë, veçanërisht për trupin e lyer në gjak të Imam Hysenit, që doli në Mejdan të Xhefasë, pranoni lutjen tonë!

Për shpirtin e pa vdekur të …….
themeluesi i këtij çiraku dhe udhërrëfenjësit pasardhës…… Zoti e bekoftë!

Të gjitha varfat, shërbëtorët e këtij çiraku, të gjithë myhibët e qëndruar përqark këtij çiraku, të gjithë ashikët dhe populli i ndershëm pranë dhe rreth këtij çiraku, qofshin të bekuar!

Të gjithë çirakët e Shqipërisë, si dhe ata të Botës Bektashiane me gjithë shërbyesit dhe gjendjen e tyre, Zoti i bekoftë!

Të gjithë vëllezërit e urtë që ndodhen në faqen e dheut, Zoti i bekoftë!

Të gjithë ata njerëz të mirë dhe të urtë, që me metodat e tyre mundohen dhe punojnë për edukimin dhe përmirësimin e shoqërisë njerëzore, Zoti i bekoftë!

JA IMAM!

NEFES I ABAZ ALIUT
Shkëputur nga vepra "Lulet e verës" Naim Frashëri

Engjëll! Që m'u qasë pranë
Nga i madhi Zot,
Pse më rrëfen Qerbelanë?
A do të derth lot?

moj fush'e Qerbelasë!
Që më rri ndër sy,
Plot me gjak t'Ali-Abasë,
Vallë ç'ësht' ay?

Ç'ësht' ay që shkon kaluar,
Ikën si veriu,
Me dy-tri foshnja në duar?
Ësht' Abas-Aliu!

Shpije foshnjatë në lumë,
Se s'durojnë dot,
I ka marrë etja shumë,
E qajnë me lot!

Ujët ua kanë prerë
Janë në shtrëngim,
Si të varfër e të mjerë.
Në zi, në hidhërim.

Më ç'do an' i ka rrethuar
Kombi faqezi,
Komb'i lik i xnallëkuar,
Posi mizëri!

Nëpër mest të ushtrisë
Të armikut shkon,
Si ëngjëll i Perëndisë,
Nd'erë fluturoni

Shigjetat si breshërimë
I vine ngado,
Ay posi vetëtimë
Ikën nëpër 'to.

Shërbtor'e njerëzisë
Shigjeta s'e çpon
Edhe nder'e trimërisë
Zoti e mburon.

Ç'ikën ay kal'i shkretë,
Mi dhë nuk shkel
Nga potkonjtë q'ikën shpejtë
Zjar e flak'i del!

moj kafshëz e uruar,
Mos shkel për mi dhë.
Se'shtë gjaku i bekuar,
Ikë nëpër rë!

Frat, o more lum'i shkreti
Mos këndo pa qaj,
Derth lot e rënko përjetë,
Mos qesh paskëtaj;
Se Hysejn'e Fatimesë
Me fare të ti,
E vranë komb'i pabesë,
Kombi faqezi.

Abas Aliu zu' Tomorë,
Erdhi afër nesh,
Shqipërija s'mbet e gjorë,
Se Zoti e desh.

Hysejni desh njerëzinë,
Dhe për të u vra,
Për të shpëtuar njerinë
Ra nde Qerbela.

Hysejni 'shtë dashurija
Që fatbardhëson,
Buron soj e miqësija,
Qe na lartëson.

Jeziti'shtë egërsirë,
Që sjell ligësi,
Dhe s'del soje pun'e mirë
Po dëm edhe zi.

Kushdo që bën mirësinë
E ka njerëzi
Ka besuar Alinë,
Dhe udhën e ti.

Gënjeshtra 'shtë Mavijeja,
Që prishe dhe sot,
E drejta 'shtë Fatimja,
Dhe i madhi Zot.

E liga është Mervani
Qënxin e shkretën,
Djallëzija 'shtë Syfjani,
Që dhe sot dërmon.

Imamë të dymbëdhjetë
Nga der'e Aliut,
Hoqn'e vuanë ndë jetë
Për nder të njeriut.

Zotërinj! Ju qofsha falë!
Që hoqtë për ne,
Na late vetëm një fjalë
Për bes'e fe.

IMAM HUSAYN

Imam Husayn is the second son of Imam Ali and Fatima Zehra, the nephew of the Hadhrat Prophet Mohammad (a.s.). He is the third of the twelve Imams and the fifth from the family of Ehli-Bejt.

He was born in the blessed City of Medina on the 5th Arabic Lunar Month of Shaban, Tuesday day, the 4th year of Emmigration.

It was the Prophet Muhammad Himself Who named him as Husayn. He used to have those last names: Zeqi, Shepir, Shehid, Sept. Both Imam Husayn and Imam Hassan have been praised with divine qualities and with innumerous prophetic attributes, as it makes an obligation for every Muslim believer to respect and love them. Imam Husayn resembled to his father Imam Ali from his upper part of the body, while resembled to his Grandfather Hadhrat Muhammed from his lower part of the body. After the passing away of his Grandfather, Hadhrat Mohammed, he always remained very close to his Father so he got all of the knowledge and education from the Father.

After the martyrdom of Imam Ali in Kufa, in the 40th year of Emmigration, he came back to Medina together with kids, when Imam Hassan signed a peace treaty with Muawijah.

Muawijah used all of the possible ways through letters and people to make Imam to give allegiance to his son,- Yazid as his successor, but he did not. After the passing away of Muawijah, his son, Yazid used every way to make Imam Husayn to obey to him, but Imam Husayn did not pledge allegiance to him.

Since he was not left in peace in Medina by the people of Yazid, Imam preferred going from Medina to the blessed city of Mecca.

Many delegates were sent to him In Mecca, by the city of Kufa, expressing their wish to have him as Halife in their place, swearing that they would hold the flag of Ehli-Bejt.

Imam Husayn sent there his cousin Muslim Ukail to inform the population there that he accepts their proposal, but they killed him and his two sons.

After sometimes Imam left to Kufa with 19 followers and members of Ehli-Bejt, making all of them together 73 people. Mohammed Hanefi - His brother and the cousin of Abd-Allah, the son of Abbas, - did not like this decision, telling that the people of Kufa are infidel, but he said that "I do not avoid the destination of God and that I will make every sacrifice to prove the Prophecies made by my Grandfather, and in no way will I let the infidel people to offend our holy and magnified religion".

In that time the immorality was very high in the nation of Yazid and they were muslims just for in front of the others because in reality they were without faith and religion.

After that, Imam and his members and followers left to Kufa. The ruler of Kufa the cursed Ubaydullah Ziyad, got an order from Yazid to fight Imam Husayn. Ubaydullah, prepared an army under the command of Umar Saadi who confronted the Imam.

The people of Kufa, seeing the measures that Ubayd took against Imam, broke the word and the promise given and instead of helping Imam, they fought him by leaving him alone with a small group of faithful in the middle of a much bigger army.

Umar Saad, asked as for the order of Ubaydullah that Imam obeys to Yazid. Imam Husayn strongly refused this proposal and with an exemplary bravery, without fearing death and sufferance, although the small number of the faithful with him, decided to pour his blood in the field of Karbala for the salvation of all the mankind. Although Umar Saad used all the ways to convince Imam Husayn by cutting off the water of Euphrate in this hot place, Imam remained firm with children, women and friends that were with him.

When Imam Husayn saw the war was starting proposed to his friends around him to go back since they would not be stopped by the army of Yazid; because the only purpose of Yazid was only Imam himself. But his faithful did not accept to leave alone the nephew of the dear Prophet preferring to die together with him.

The war started and they were fighting one by one in the middle of the field as it was the habbit at that time.

The day that war started was the 10th day of the Lunar Month of Muharrem, the 1st month of the Arab Year of the Emmigration (61). The war started the first hours of the morning and continued till the midday. The whole Army of Imam was martyred and Imam remained all alone in the middle of a multitude or army of enemy; the last remained alive was the son of Imam Zayn al-Abidin, called the middle Ali; after he dressed up, and asked the permission of Imam Husayn to fight in the middle of the field.

Imam Husayn did not give the permission to him and in an arbitrary way said:”You are the only sprout of Ehli-Bejt that will continue from you for as long the life will be; the real path of Mohammed Ali.” After these words, Imam together with Zayn al-Abidin, were closed up in their tent, where Imam Husayn delivered to his son the last will and the spiritual orders that he had inherited from his father Imam Ali and his brother Imam Hassan.

After Imam Husayn fulfilled this sacred duty, he gave farewell to his women and children and headed to the battle field from which he would never return. There was a chilling cry and a very touching moment when his wife Shehri Banu spoke with fervid, painful and tearful words:

”O My blessed and saint Husband! How are you going to leave me in the middle of this hostile army? I am a stranger to them, since I am not of Arabic nationality. God knows what fate will I have after your martyrdom!!! “A great lamentation covered up Shehri Banu. Imam tried to console her and so despaired climbed to his horse, put his sword, wore the bow of his

Grandfather the Prophet Mohammed. He came out in the battlefield burning from thirst and shocked by the pain of his children.

The army of Yazid, once they saw that Imam came out in the battlefield, banned the old war tradition of fighting one by one, but they came out many of them, put the Imam in their midst and start shooting with arches and swords. Imam bravely faced those attacks, but finally he felt from the horse powerless bleeding from his many wounds. When the enemies saw that Imam felt from the horse, they came upon him to cut his blessed head with swords.

That was Friday day and it was the time of noon prayer. Two or three lousy enemies jumped to cut the head of Imam but the great spiritual force of Imam Husayn obliged them to leave away unable to make their inhuman act. When the coursed Shimr Dhiljawshan with teeth like pigs saw that their friends came back unsuccessful, he rushed like mad on Imam while Imam was bowed for the noon prayer. He cuts with sword, the head of Imam Husayn, - the son of Imam Ali and the nephew of the Prophet Mohammed.

In this moment, it seems as if the sky poured a ranged roaring upon the earth. The earth trembled and the horizon blackened to participate in the great disaster.

When the children of Imam Husayn saw that the horse runaway alone whining and crying, they started crying as much as their weeping joined the roaring of the sky and darkness and dispersed all over the earth.

The cursed army started kicking of the body of the blessed Imam Husayn and all his loved ones.

This army, once finished their inhuman act went to the tent of the children of Imam and robbed them and offended them with brutal and nasty words. Once the cursed Shimr, saw that Zayn al-Abidin, was alive rushed upon him to cut his life of; but he was courageously hold by his Aunt Zaynab. After they undressed children and got their dresses, they put them on camels, putting them in the raw after the head of Imam Husayn and the heads of other martyrs which they put on the top of their spears. Haulim the son of Yazid Abdahu hold the head of Imam Husayn on his spear and was the flag-bearer leading the crowd to Kufa.

He was the first one to present the head of Imam Husayn to Ubaydullah Ziyad, once they arrived to Kufa. The cursed Ubayd had the courage to hit the lips of the head of Imam. Ziyad- the son of Erkan one the friends of Prophet Mohammed, who happen to be there, saw this wickedness and crying loud said to Ubayd: ”May your hands get numb, because those very lips you are hitting, I have seen several times kissing Hadhrate Mohammad!”

Ubayd got nervous with those words and said:” If it was not for your age, I would have killed you!” and order for him to get out.

After these Imam Zayn al-Abidin, and the children were sent from Kufa to Sham (Damascus) under an extremely painful scene being offended with many nasty words. After many hardships after one month in Sham (Damascus) the cursed Yazid allowed the children of Ehli-Bejt to go

back to Medina. Once they arrived in Medina all the people waited them by crying and mourning which lasted for 3 days.

The Muslim poets and writers have written hundreds and thousands mourning poetries and innumerous praises on this ugly act carried by Yazid and his tribe.

The tomb of Imam Husayn which is in Karbala is visited by all the well-minded of Ehli-Bejt.

Here is the end of the biography of Imam Husayn the martyr of Karbala which is much larger in its history.

MATEMI (THE MOURNING)

Matem is the fasting of the mourning or the commemorative mourning held in the first 10 days of the Lunar Month of Muharrem.

The word Matem is Persian and means Mourn. Indeed the bitter events of Karbala are commemorated, events which happened exactly on this Monday, in the year 63 of Hixhret. The sacrifices, self-abnegations, devotion made for the protection of democracy and religious disposition, for the general interests and for the good of people. This sacrifice remained an immortal symbol and an unforgotten example of heroism that is commemorated every year with respect. Many from the Islam population commemorate humbly this event every year. They commemorate with respect, kneel down to these memories and pour tears for what happened. People through this commemoration, eternalize the great name of Imam Husayn, the Father of the Martyrs of Karbala and hates, despises and curses the act of the cursed Yazid. This event has made a great deal of impression all over the world and has remained a bitter memory for all.

The martyrs of Karbala with the Greatest Husayn leading them gave their life in the field of honour, being thirsty and burned for a drop of water in the heat of August. The Islam world admires this martyrdom and for 10 days does not drink any water on their honour. This act is not a religious obligation but a facultative desire executed voluntarily by everyone. As a sign of mourning, during those days people abandon the luxury, goes to the tekkes to commemorate those unforgotten events with a sad heart and uttering those laconic words: ”Ya Imam, Ya Huseyn!”

During those days with the occasion of the events of Karbala, all other events and sacrifices of the past will be commemorated; sacrifices which are done for the good of the people and in favour of the general interests. The sufferance of all of the Prophets will be mentioned one by one, who completed their sacred mission for the good of the world. Those sacrifices will be appreciated, and we’ll bow to their remembrance. So, the days of commemoration take a general understanding and may be called as the days of commemoration or the commemoration of all the world sacrifices made for the good of all mankind and for the general interest. All the commemorations are made during those 10 days, divided in these ways:

1 During the first night will be commemorated:

- The hardships of the Prophet Adam to carry on his sacred mission; the crime happened to his sons and also the circumstances under which he approached perfection.
- The events of Noah and his mission who has suffered a lot from his infidel people.
- The sufferance of Abraham who was put in fare by the cursed Nimrod because he wanted to guide the people toward the faith.
- The sufferance of the greatest Josef, who was put in well by his brothers for the only guilt of being pure and had the sympathy of his parents.
- The sufferance of the Moses from the cursed Pharaoh, because the last one also wanted to rule the people with violence and play their God.

- And lastly the sufferance given to the Great Christ by the prepotents for the only guilt of being totally dedicated to people, of preaching the right path, the one of the peace, justice, brotherhood and human perfection.

2 The second night will be dedicated to the sufferance of the Prophet Mohammad who suffered and tried to drag people out from the darkness of slavery in the light of the kindness of mankind.

3 The third night will be dedicated to the Greatest Ali who was sacrificed and martyred to lead the world in the right path. They vanished Him because He was the apostle of the truthfulness.

4 The forth night is dedicated to the Great Imam Hassan who disloyally was poisoned by the ambitious of the evil people because he was peace-lover and preaching its qualities.

5 In the fifth night is told the story of Imam Husayn, his birth and his life.

6 In the sixth night is sang the emigration of Imam Husayn from Medina to Mecca, in order not to provoke conflict with Yazid.

7 The seventh night is dedicated to the martyrdom of Muslim Ukail the cousin of Imam Husayn who went to Kufa (Iraq) as delegate of Imam Husayn and was betrayed. He finally was martyred together with his two sons Myftar and Abraham one is seven and one is eight years of age.

8 During the 8th night is commemorated the journey of Imam Husayn to Kufa, where he was going invited by people to lead them to the right path.

9 During the 9th night is commemorated the arrival of Imam Husayn in Karbala where he got the letter of Muslim through which he warned Imam Husayn not to go to Kufa because the people there broke the word. When Imam Husayn got the letter he cried and said:"There is nothing left for me to live. We have to die!"

10 During the 10th night which is the last night, it is commemorated the war of Karbala where Imam Husayn was martyred in the battlefield of honour, together with his friends. He was martyred but his remembrance was eternalized and commemorated every year.

Matem is the mourning that people make for the Great Husayn who was persecuted and martyred in the battlefield of honour, in order to protect the religious constitution, for the freedom of people, for its good.

He sacrificed his life, he was martyred dry-lips in the heat of the August of the Arabic desert, but he kept alive the flag of freedom, the prestige of religious democracy as it suits to Him, as it was the tradition from his father the Great Ali. This cruel act was made by the prepotent of that time, the cursed Yazid, the son of Muawijah, the king of Sham (Damascus), in Asyria. With the death of Muawijah, Yazid remained in the seat of his father, without respecting the religious disposition that the Leader should be elected by people. Arbitrarily he got the seat without any legal formality. The people started rebelling for this injustice, but he oppressed them with killing and terror and he was imposed to them.

As he assured his position in Sham (Damascus) he wanted to expand his influence in other places too. But he was afraid that he would not realise this dream for as long the nephew of the Prophet Mohammed, and the son of the Great Ali, - Imam Husayn was still alive. He was afraid of him because he knew that Husayn had all the qualities and the merits and was adored a lot by Arab people.

For that he used all the diableries and decided to oblige Husayn with all the ways to officially recognize him as a ruler. At first he sent proclamation to all Arabic governs through which he made known the throne. All despised that throne but they remained silent from the fear. At that time Imam Husayn has been in Medina together with his kin. Yazid gave order to the governor of Medina to call Imam and to oblige him with all the ways to pledge allegiance to Yazid. When he was called, Imam answered:"This is a heavy duty and it does not belong to me. Apply the traditional low and gather the people's representations. I have no objection to whatever decision they take."

The governor sent to Yazid the words of Imam Husayn, which made him very angry, and ordered for Imam Husayn to be seized and be put in front of two choices: either accept his succession or be executed. Imam saw that the situation was getting worse and took all his kin and left to Mecca.

The people of Mecca expected heartwarmingly him paying a lot of honours. Hundreds and thousands were coming and paying visit to him and bow in front of him. The event was very popular and Yazid was overwhelmed being afraid that Imam Husayn would upraise the people against him for the illegal act he made.

This was heard all over the place. The people of Kufa heard those news and sent thousand letters to Imam in which they begged him to pay a visit to them, to look upon them because they would always be his supporters. As those prayers where repeated again and again, Imam Husayn wanted to go, but his friends advised him to send a delegation to consider the exact situation, because they were fearful people and never kept their promise. Imam Husayn decided to send there for investigation Muslim Ukail, his cousin.

They showed a great obedience to Muslim and welcomed him in Kufa, so he wrote to Imam Husayn to go to Kufa since the situation was favourable. Imam started his travel to Kufa.

Yazid heard the news and took measures since he was afraid of upraise. He sent there a terrorist governor who killed and frightened the people of Kufa. They forgot every promise from the fear they had. Than it was asked the capture of Muslim and they fought with him. After a bloody war, Muslim was martyred and his duty was not carried on.

Muslim had sent a letter to Imam Husayn before passing away, and asked him not to go to Kufa, because they shifted the loyalties.

Imam who was travelling, arrived in Karbala when he got the bitter news. He cried in despair and said: "There is nothing let any more to live. We have to die!"

He asked what was the name of the place, and when the answer was Karbala he said:”This is the place of the trouble my father told me. Here we are destined to expect our fate!”

Than they set up their tents and waited for their destiny. Yazid heard about and sent thousands of soldiers to catch him. The army arrived there and the war started. Thousands of sympathizers came to help Imam’s army but he did not keep them there. He thanked them all and said: ”Thank you very much. I am on the way to die. I do not want to put my friends in trouble.”

After those words, everyone left. Imam blessed all of them. Only 72 people remained which insisted to die together with him. The words were followed by tears. Imam thanked them all for their firmness and prayed to God for them.

Indeed they all were martyred when the war started.

Imam did not give up when he remained alone. He fought like a man, until he was martyred in the battlefield of honour as it was tradition of his father. So, the Greatest Husayn was lied down and covered in blood in the dust of the Arabic desert. His body was kicked off and despised by Yazid and his kinds, but his remembrance remained alive all the life in the hearts of people, which repeat the mourn every year by making the commemorative Ashura, and pours tears and sighing even today for him and also singing to his bravery.

This is the mortuary ceremony of Ashura which is carried by a special procession, where thousand of people participate.

Once the Matem is declared open, the Ashura is put on fire and the religious ceremony start on tomorrow, where Merthije is chanted. Than the religious prayer is done in a deep silent mourn.

People start eating Ashura remembering Imam and cursing Yazid and his followers.

ASHURA

The 10th day of Matem, it is held a last ceremony of Matem signing end to the fasting period. This ceremony starts at the end of the 10th day, when believers drink from the water of life, "sherbet" and after that Ashura is put on fire, and continue on tomorrow with the "Day of Ashura."

Ashura is a special dessert that is named after this day – the 11th day means Ashura.

The 10th day of month of Muharrem marks the anniversary of the death of Imam Husayn in Karbala. Ashura is cooked with grain, water, amidon, corn, bean, raisin, nuts, sugar, (honey, pekmez), cinnamon and many other elements products of the ground.

Prayers are chanted (Merthije) in a mourning silence during the religious ceremony. After that visits are made, people and believers eat Ashura.

Ashura ceremony continues along the whole lunar month of Muharrem, where all the believers prepare this dessert not only for their families but also for all their relatives, friends etc., wishing for prosper, goodness, peace and love among each other.

MERTHIJE

O thou who keep Matem, for the sons of Moustafa,
O thou who make the prayers, myhibs of Ali-Abbas.
You should always think for Shehid of Karbala,
Cry morning and evening for the son of Zehra.

Get out and Ah! As thunderlight see the sky with wholes
Drown the world in your tears, o my eye
Sobbing lets cry endlessly,
Patiently lets wait for the sorrows.

Give the sword of curse to the nasty Yazid,
And to his friends who learnt from devil
It's needed a great love. Lets give it to the Angel Husayn,
Let's not forget him, the King of nine heavens.

Never abandon the sons of Zehra,
Never disunite from Hassan of Mujteba
Give your life for Husayn, Shehid of Karbala
If you want to win the Mercy of the Creator Mevla.

Whoever has given his heart is not afraid of Mahsher,
Whoever loves Xhaferr Sadik, Sulltan Zayn al-Abidin,
Who loves Hadi, loves Mehdi, together with Teki Askeri
Love Musa Kazim, together with Ali Riza.

All of them suffered, persecuted from enemies,
They're slaughtered, burned, to save the men,
But not like Husayn Ali, who melted like candle and remained light in life
You are a high pillar (Son) that can not fade
I beg you, Ya, Real Imam!

The 10th day of Matem, When our Imam was killed,
You, Myhubs of Hajdar, dear Ashikane (Lovers)
Please God by pouring two drops of tears,
Here are proved the men who really loved Ali.

1 With the Power of God, may the cursed and damned devil be always away of us.
2 With the name of the Real, All-powerful and Merciful God, we the obedient ones are saved from the devil and diableries for life.

3 The Only One God, the Self-Existing will not judge else, except our love and the good acts of his loved ones. He will not ask, except for our enmity toward the enemies of his loved ones, and for their sad and evil wrongdoings.

4 And so, who is the friend of his loved ones, is His friend, and is the lover of Husayn, is loyal to Hadhrat Mohammad Ali and is loved in God; who does not love Husayn is member of Yazid and may he be damned for the rest of the life. Amen!

WAIL
FOR THE MARTYRS OF KARBALA

Since Alem (the world) teared down, everything was collapsed,
The whole world is crying out, Ya Imam Husayn!
The skies painted in blood, in black were dressed days,
The moon lost every ray for you, Ya Imam Husayn!

Even clouds keep Matem, dark they are lined up
They pour sad rain for you, Ya Imam Husayn,
Our face scratched, the Moon and the Sun alike,
The earth and the Sky are crying for you Ya Imam Husayn!

The sky circle was cut in half, the stars were thrown,
Like rain poured down for you Ya Imam Husayn,
The seas affectionate, the rivers flow down
The rocks rolling for you, Ya Imam Husayn!

We're crying from your separation, everyone looking for you,
Where are you beloved one, they say Ya Imam Husayn,
Like flower your face was blooded with separation,
Every bud was stubbed for you Ya Imam Husayn!

In their language they curse Shimr',
Blame Mervan for you Ya Imam Husayn!

Ah Husayn, Vah Husayn!
King Husayn**,** Protector Husayn,
Brave-Ya Husayn,
O Helper, Ya Husayn!

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

You are the light upon the lights
Light upon the martyrs of Karbala,
You are the right eye of Resulull-llah (Prophet),
You are the middle of the heart of Fatimah Zehra!

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

The beauty of God, o Light of the Universe
Mercy of Rrahman, mankind's soul,
The Vesh-shemsi is written in your face,
The syrah of Quran is the light of your front.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

Your Grandpa Ahmad, your Grandma Haticha
Your father Haydar, Mother Fatima,
Your uncle Jafar who has flied,
Your brother Hassan who was poisoned,

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

Your head that had the eye of God,
Your neck kissed by the soul of universe,
You were sacrificed before Yazid,
Slaughtered with cleaver by devil's crowd.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

Please do not leave in the day of Judgement,
Without water from basin of Qeuther (Heavens Holly Water)
Can they be called men, those who tortured,
Killed and slaughtered the sons of the Prophet?

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

Muharrem came, the month of Matem,
In this Moon, you went from Alem,
For you are crying, young and old,
Its signed Matem, for you we'll mourn.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

The buds painted in blood from poison,
The flowers are riped and torned,
Poor nightingale crying for Karbala
For Ali Abbas blood, red like rose.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

The mourning shirt dressed by clouds
The poison's belt, put in the vaist
Tears are poured as hail from theirs,
None flower will look with smile,

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

The sky circle was bended, the stars were poured,
Everyone paled from horror O light,
The seas started all to sorrow,
After the wavy rock they start to drive,

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

Pearls, Diamonds have non value
They're like mere rocks, in your path,
That Diamond blood, poured on earth
Curses every minute Shimr' and Mervan

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

What scoundrels did for the sons of Prophet,
May Yazid never come out of devil
You and those who love children like their souls
May be saved in the day of Judgement.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

You and your kids maybe be forgiven by God,
All the Yazidist maybe be damned,
In Judgment Day, maybe they be from God away,
May they be cursed by God always.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

When waterless in the poor field,
Oh, water of living fading away,
Why the Arch of Sky didn't give a drop,
Lamenters we are, night and days.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

If your Grandpa, doesn't pray for us, O lIght,
The sickness, the sin will grind our lungs,
We, that love our children hope,
In Mahsher without water will not remain.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

In Judgment Day, I'll get your lap,
With all our power, won't let you,
O God, please do not leave us without water of Qeuther
For Ali Hajdar, loved by Profet

Ej Nuri, ceshmi, Ahmedi Myftar, YA Husayn!
Ve Adigjari Hajderi Qerr-rrar Ya Husayn!

The Gabriel and all other angels,
In Paradise as many as they are,
Let them forgive you and your children,
What was done to you, isn't done to anyone

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

*Hajretiu! Bowing the front at the Threshold,
The king of Kindness, make us reward,
Give me Qeuther water, to drink it pure,
The cloth or Mercy, on my back please put.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

Where is seen event like Karbala,
Where is seen the martyrdom with children,
Where is seen a more honest tribe that Ali Abba
Where is seen such a stamina with thousand.

O Light of the eyes of Ahmad Muftar, Ya Husayn!
and the successor Hajdari Qerr-rrar Ya Husayn!

Ah Husayn, Vah Husayn!
King Husayn**,** Protector Husayn,
Brave-Ya Husayn,
O Helper, Ya Husayn!

IN THE NAME OF GOD, THE MOST GRACIOUS, THE MOST MERCIFUL.

In the Quran revealed for us, it is ensured the happiness and mercy for the believers and the good ones, while punishment and sufferance are added to the villainous.
May God wishes and blesses them! May God wishes and blesses them! May God wishes and blesses all of those that give to the ones in need!
O Our God! You are the first and the last! You are Visible and Invisible, there is nothing else above You and under You! You are the Great, the Honest and the Right Judge!
O Great God! You have always been the first One, always been before everything and will always be after everything. You are closer to me than the vein of my neck. You are hard worker and make everything that You desire. You enter between people and their heart. O Thou who are visible high and low, everywhere and to everyone! O Thou who feels and sees everything and does not resemble to anyone! O Thow Who have capacities for everything!
O God! Accept our prayers, and fulfill our desires and our needs, for the sake of the Hadhrate Moustafa, Hadhrate Ali Murtadha, to their children and their pure kin.
Praised be to the Great God Who accepted the regret of Adam and Eva and forgave their mistakes on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who send up to heaven the Prophet Idriz on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who made the ship of Prophet Noah to stay on the place called Xhudi the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who helped and saved Prophet Abraham from the fire of Nimrod, on the 10th day of Muharrem.
Praised be to the Great God Who heard and accepted the call of Prophet Moses and Aarun when they were in need, on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who added knowledge to Hizer Pejgamber on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who commiserate and forgave the mistake of Prophet David, on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who consoled Prophet Jakob on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who saved Prophet Josef unharmed from the well, on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who saved Prophet Jonah from the fish stomach, on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who healed from the disease Prophet Esap, on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who created darkness, on the 10th day of Muharrem!
Praised be to the Great God Who gave us this day, in order to separate the light from darkness and enabled us to know our real enemy – our vices.
Praised be to the Great God Who endowed Hadhrate Imam Husayn with the highest qualities of patience, against the most inhuman cruelties made to him, together with his children, his kin and his faithful, from the possessors of greed for ranks, for recognition, for material things and all the

glory, from bloodsucker Yazid of Muwavijah, who wanted to vanish the real sun of mankind, to be presented as heir of the throne, Possessor on people and nations.
May the curse of God, the curse of the blood of Karbala, the curse of the persecuted ones in generations for the same purpose, may the curse of the pure and wise people on earth, fall on Yazid and his followers of yesterday and today!
Praise be to the great God Who protected a sparkle, a candle of that path from the cursed and bloodsucker nation,- the boy young in age (only 13), but one thousand year old in his mind,-. Zayn al-Abidin. Through him, mankind knew who are the real servants who try for of the peace and happiness and on the other side recognized those who keep the clothes of a servant, talk with the language of a servant, but indeed oppress and terrorize for their own interests!
May God bless in this day, those who listen, those who cry and those who orate!
May God bless in this day, those who serve around this light and for all the good ones of the mankind!
May God bless in this day, the sanctity of this chanting and all the Holy Books!
May God bless in this day, the kindness of Prophets and the love of the Seal of the Prophets- Hadhrate Muhammed Moustafa!
May God bless in this day, the spiritual grandiosity and the loftiness of the sacred figure of Hadhrate Alij-jyl Murtadha!
May God bless in this day, the great lady Mother Hatiche and her daughter the Virgin Fatima!
May God bless in this day, for the light-giver and the compassionate one, the missed one of all Imams, Hassan-Husayn!
May God bless in this day, all the Imams, The Innocents and The Entrusted Ones of Imam Ali!
May God bless in this day, the light of the saints, Haji Bektash Veli, the Sun of Khorosan and the exalter of the East and West and the teacher of mankind!
May God bless in this day, the excellent counselors of Haji Bektash Veli: Sejid Ballem Sulltan, Sejid, Xhemaludin Sulltan, Sari Ismail Sulltan, Haxhem Sulltan, Sejid Ali Sulltan, Karadonlli Xhan Baba Sulltan, Sari Salltek Sulltan, Abdall Musa Sulltan, Kajgusez Sulltan and the souls of those right people who were changed in this life: Dadgjane, Halifegjane, Myxherredane, Babagjane, Kalenderane, Dervishane, Myhibane, Ashikane, Sadikane!
May God bless in this day the life of mankind, through the rain from the sky, the earth movements, health from air!
May God bless, all the real and pure patriots, who desire coming back to their homes!
May God bless those remained in the navies in the middle of big and terrible oceans!
May God bless and forgive those who are poor and miserable, remained in the middle of the roads, without house and goods, the orphans and their mothers!
May God bless the happiness of the peaceful people from East to the West and for their love!
May God bless Albania and Albanians, may God give strong brotherhood, prosperity, luckiness in every work, abundance, health, strong power, steadfast character, glory, honour, friendship!
May God bless the glory, health, long life and happiness of the Chief of Republic of Albania and his good acts!
May God bless the glory, health, power and the discipline of the Albanian Heroic Army with its officers!

May God bless the real compatriots, writers, professors, and all state employees who are working for the prosperity of the Republic of Albania!
May God bless the loftiness of the soul of the Prophets: Adam, Noah, Abraham, Moses, Christ and Mohammed!
May God bless the exalters of the Albanian people and its good guides: Kasem Baba Kosturi, Sari Salltek Ohri, Hysen Baba Konica, Hasim Baba Gjirokastra, Shememi Baba Kruja, Abdalla Baba Melcani, Serem Ali Baba Tetova, Nasib Sulltan Frasheri, Tahir baba Prishtina, Xhefai Baba Elbasani!
May God bless the light of Abbas Ali Sulltan, for our Watcher at Top of Holy Mountain of Tomorr, where the whole Albania turns its eyes and prays begging salvation in dangerous times!
May we always have the eternal help the glorious loftiness of the Prophets, the shiny soul of the Hadhrate Muhammed, the sanctity and the wisdom of the Third Ones, the Fifth Ones, the Seventh Ones, the Fourty Ones and the Thousand and First and of all the Prophets, Saints and all the invisible men!
O Great God! Accept this prayer that we made, for the soul of all of those who are the faithful of the Prophet, for the desire of many benevolent, of path of Muhammad-Ali, for the sake of Quran and of all Pir (The Founders of the Mystical Paths)!
O Real God! We come in your glorious gate with bowed head and beg you to accept our prayer for the shiny assistance of the Hadhrate Muhammad, for the reward of Imam Ali, and for the light of our Pir, Hynqar Haji Bektash Veli and for the exemplary patience showed by the martyrs of Karbala, especially for the body painted in blood of Imam Husayn who came out in the Field of hardships.
For the immortal soul of …
the father of this servant and the previous guide…
May God bless!

May be all bless, the dervish**,** the servants of this light and all the myhibs remaining around this light, all the lovers and the honest people all around this light!
May be all blessed, the candles of Albania and those of the Bektashian World and all of their servants and their situation!
May be blessed all the wise brothers who are in the face of earth!
May be all blessed the good and wise people, who are trying with their methods to work for the education and the improvement of the human society!
Ya Imam!

NEFES FOR ABBAS ALI
"Summer Flowers" - Naim Frashëri

O Angel that came close,
Sent by the Greatest God,
Why are telling for Karbala,
Do you want me, with tears to cry?

O Field of Karbala,
That stay in front of my eyes,
Full with blood of Ali Abbas,
Ay, what is this one?

What is this one that rides?
Rides like northern wind?
With two, three children at his hands,
He is himself, Abbas Ali!

Sending children to the river,
They cannot stand more than that
So thirsty as they are,
Full in tears they cry.

The water is cut off,
They are restrained,
Like poor and miserable,
In Mourn and despair.

They're surrounded all around
By the scoundrel people
Mean and cursed as they are
They're in multitude

Going through in the middle
Of the hostile army,
Looks like an angel
Through the winds flying.

The arches like hails
Come from every side,
He, like a thunderlight,
Passing through them.

Servant of mankind,
The arch does not touch,
And the honor of bravery,
By God is protected

How is this poor horse riding,
He doesn't even step the ground,
From horseshoe that fast is going
Fire and sparks coming out,

Oh blessed animal,
Don't step on ground,
Cause it's the blessed blood.
Go, though the clouds!

Frat, O poor river,
Do not sing but cry,
Pour tears, wow for life,
After this, do not laugh.

Cause Fatima's Husayn,
With seeds from thee,
Was killed by infidel,
The people scroundel.

Abbas Ali took over Tomorr,
He came to live with us,
Albania was no longer afflicted
For God came to love it.

Husayn loved mankind,
And for them was killed,
In order to save the man,
In Karbala became martyr.
Husayn is the love,
That gives us luck,
It sources the friendship
That does praise us.

Yazid is the beast,
That brings malign,
Nothing good come from him
But only mourn, damage.

Whoever makes good things,
And acts humanly,
Has believed in Ali,
And the path of his.

Muawijah is the lie,
Who destroys even today,
Fatima is the right,
And the Greatest God.

Merwan is the evil,
Who blackens, desolates,
Sufjan is the diablerie,
That mangles even nowadays.

The twelve Imams,
From Ali's door,
Suffered in their life,
For man's honor.

Gentlemen! May I give my life for you!
For all you suffered for us,
You let us only one word,
For pledge and faith!

“Imam Hyseni është loti i çdo besimtari”
“Imam Huseyn is the tear of every believer”

KRYEGJYSHATA BOTËRORE BEKTASHIANE
SELIA E SHENJTË

ABAZ ALI

04 Tetor 2017